

[Hans Rasmussen.]

som det vil erindres, fra 5.800 til 7.000 kr. for forsørgere. Dette betyder, at de mindste skatteydere, der bliver tilbage — forsørgere med en skattepligtig indkomst på 7.000 kr. — også får en skattenedsættelse på 156 kr. om året. De pågældende slipper helt for bunden opsparing. For en forsørger med en skattepligtig indkomst på 8.000 kr. bliver skattenedsættelsen 186 kr. om året, mens den bundne opsparing for hans vedkommende bliver 100 kr.

Denne linje fortsætter, indtil man kommer op til en skattepligtig indkomst på mellem 25.000 kr. og 30.000 kr. Her er der nogenlunde balance mellem skattenedsættelsen og den bundne opsparing.

Går man imidlertid herudover, bliver den bundne opsparing fastholdt på 2.000 kr. om året, medens skattenedsættelsen efterhånden helt falder bort. For en familieforsørger med en skattepligtig indkomst på 50.000 kr. er skattenedsættelsen således faldet til 328 kr. om året, og den bundne opsparing bliver for hans vedkommende 2.000 kr. om året.

Som allerede nævnt er det klart, at for mig er denne sociale udformning af de to lovforslag — dels udskrivningsloven, dels loven om bunden opsparing — naturligvis et forsonende element. Ikke desto mindre vil jeg gerne fastholde, at det er og bliver en ejendommelig situation, de to oppositionspartier her har bragt os ind i, først at gennemføre en skattenedsættelse for at overholde en aftale i forbindelse med forliget omkring omsætningsafgiften og derefter at gennemføre en bunden opsparing, alt sammen blot fordi de to partier ikke vil erkende den selvfølge, at udsigterne for valutastillingen, beskæftigelsen samt indkomst- og prisudviklingen nu engang er sådan, at statsfinanserne må styrkes.

En styrkelse af statsfinanserne skulle også gerne skabe basis for en lavere rente her i landet. Det renteniveau, vi har, ligger alt for højt både i forhold til, hvad rimeligt er, og i forhold til det, der eksisterer i andre lande. Den høje rente giver vanskeligheder for de erhverv, der eksporterer, og betyder samtidig en fordyrelse bl. a. af vort boligbyggeri, og en lavere rente ville jo i hvert fald være kærkommen for landbruget. Det

er vigtigt, at der skabes forudsætninger for at nå til en rentelettelse.

I denne forbindelse skal jeg samtidig udtrykke min tilfredshed med den højtærede statsministers oplysninger om, at regeringen overvejer at lette erhvervslivets optagelse af lån i udlandet. Man vil lette virksomhedernes adgang til at opnå private finans-kreditter i udlandet, ligesom man vil gøre det muligt for udenlandske statsborgere i begrænset omfang at erhverve danske obligationer. Disse to ting, men først og fremmest styrkelsen af statsfinanserne, skulle som sagt gerne medvirke til en lavere rente.

Samtidigt er det vigtigt, at vi støtter en fortsat udbygning af erhvervslivet gennem eksportkredit og egnsudvikling. Vi må have udbygget vore byerhverv, vi må have udbygget vort industriliv, og jeg beder den højtærede handelsminister om at have opmærksomheden stærkt henledt på rentebetalinger, der specielt ydes ved eksportkreditordninger, for selvsagt er det vigtigt, at indtægtsstigningen i samfundet ikke løber løbsk, men det er vel endnu vigtigere, at der gives erhvervslivet muligheder for at hjemtage så megen fremmed valuta, som vi ved egen og fælles hjælp er i stand til at opnå.

Jeg er naturligvis som alle andre interesseret i fornuftige besparelser, men jeg vil gerne have sagt klart og tydeligt, at den besparelspolitik, der blev indledt i forbindelse med omsforliget, viser, at der også er grænser for, hvor meget det offentlige kan og bør spare.

Det offentlige bygge- og anlægsarbejder er af stor betydning, ikke blot ud fra et socialt synspunkt, men også ud fra hensynet til udbygningen af hele vort samfunds- og erhvervsliv. Lad mig her blot erindre om alt, hvad der har med uddannelsen og undervisningen at gøre.

Vor arbejdskraft er vort vigtigste erhvervsøkonomiske aktiv, og sørger vi ikke for flere skoler og bedre uddannelsesanstalter, så går det ud over vor konkurrenceevne på længere sigt. Det er afgørende, at vi får givet vore unge en ordentlig uddannelse, og det er afgørende, at vi har, hvad der skal til for at omskole og for at opskole den lidt ældre arbejdskraft.

Nej, også talen om besparelser kan gå